

Nejraději bych se někam schoval a už nevylezl...

náměty ke společnému povídání pro celou rodinu

Budme k sobě upřímní... každému se to určitě někdy stalo. Něco nešlo, něco se pokazilo, měli jsme někam jít, kde to neznáme, něco nového začít, překročit hranice, které jsou známé, a víme, co čekat a co nečekat. Podobně se Kvak bál opustit svůj leknínový list a skočit do vody a plavat a malý špaček vylézt ze skořápky svého vajíčka, nebo kamarádka ve škole skočit do bazénu ze třímetrového prkna.

Stalo se vám někdy něco podobného? Když o tom popovídáte i dětem, určitě vám to rodičovskou autoritu neubere. Právě naopak!

Když se něco takového člověku stane, může se stát, že vyřeší situaci tak, že si najde svůj leknínový list nebo svou skořápku. „Uteče“, „schová se“, „vyhne se tomu“. Chvíli se zdá, že je vše v pořádku, ale pak zjistí, že zůstává sám, podobně jako Kvak, nebo že neuvidí své nejbližší nebo „toho největšího červa“ jako malý špaček.

Příběhy vám pomohou povídat si také o tom, co bylo v tu chvíli také takovou „skořápkou“ nebo „leknínovým listem“, které sice pomohou, ale jen na chvíli.

Možná máte zkušenosti také s tím, že pak se objeví lidé, kteří tyto naše strachy a obavy „využijí“ a začnou se nám třeba posmívat, podobně jako se posmívali Kvakovi jeho sourozenci. Nebo se objeví lidé, kteří se nám budou snažit upřímně pomoci, ale neodhadnou jak, protože to bude nevhodné nebo hrubé, jako třeba hulákající špaččí sourozenci, nebo třeba jako by kamarádi v bazénu řekli „nesmíš se bát“ a z toho prkna kamarádka do vody postrčili. Pak se ale také objeví lidé, kteří nám pomohou, a třeba o tom ani nevědí.

Můžete si povídat o tom, jaké jednání druhých lidí vám v tu chvíli vůbec nepomohlo, a jaké naopak pomohlo.

Určitě platí, že kdyby člověk tento krok do neznáma neudělal, byla by to velká škoda, protože bychom vlastně ani nevyrostli a prožili svůj život ohraničený leknínovým listem nebo skořápkou. Toto „vykročení do neznáma“ je pro život dobré a my jako křesťané věříme, že nám je Bůh přeje. Že zná naše obavy a strachy. Ujišťuje nás, že je s námi a pomáhá nám. V Bibli najdeme třeba tato slova:

„Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj.“

„Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí (...) Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj život.“

„Neboj se, já budu s tebou.“ (Iz 43, 2.4.5)

Povzbuzeník najdeme také v biblickém příběhu Mt 14, 22–36:

Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. Loď byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr váł proti ní. K ránu šel k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem. Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“ A on řekl: „Pojd!“ Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi. Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mne!“ Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ Když vstoupili na loď, vítr se utišil. Ti, kdo byli na lodi, klaněli se mu a říkali: „Jistě jsi Boží Syn.“ Když se dostali na druhý břeh, přistáli u Genezaretu. Lidé z toho místa ho poznali a vzkázali do celého okolí. Přinášeli mu všechny nemocné a prosili ho, aby se směli aspoň dotknout třásní jeho roucha. A kdo se dotkli, byli uzdraveni.

Chodit po vodě neumíme, podobně jako neumíme projít chvílemi svého života, které se chůzi po vodě podobají. Mohou to být chvíle, kdy máme strach, starosti, obavy a bojíme se vykročit do nejistoty. Petr díky Ježíšovi také překročil hranice „svého strachu“, vykročil do nejistoty a podařilo se mu něco, co obvykle není možné. Když Petr věděl, že jde za Ježíšem, pomohlo mu to kráčet i po vodě.

Povídejte si o tom, kdy vám v situacích, kdy jste měli vykročit do neznáma a měli strach, pomohla víra.

Pozor, jsou i hranice, které, když překročíme, tak to našemu životu neprospívá a my se opravdu můžeme „utopit“. Je to pak třeba vždy obezřetně zvažovat a zkoumat, a když si nevíme rady, nebát se a zeptat se někoho, komu věříme, a o kom víme, že vás má hodně rád.

Můžete si povídat třeba také o tomto „nebezpečném překračování hranic“!

O tom, že je třeba zkoumat, kam člověk kráčí, aby mu to neublížilo, je jedna veselá písnička Jaroslava Ježka a napsali a nazpívali ji pan Voskovec a Werich. Možná ji má dědeček nebo babička ještě někde na desce!

Zlatá střední cesta

*Oslův děd svému vnuku
naposled podal ruku,
zafuněl a pak děl:*

Cválej za nevěstou!

Strejček vůl, teta kráva,

každém půl rady dává:

*Hochu můj, postupuj
zlatou střední cestou.*

Vůl připojil suše:

Je to cesta má,

každý po ní kluše,

je vyšlapaná!

Poslouchej, bučí kráva,

tou se dej, ta je pravá,

jseš mladej, jseš hloupej,

já jsem stará kráva.

Všechno klape, oslík šlape,

kupředu si čile tápe,

zlatou střední cestou jde za nevěstou.

V polovině cesty náhle

zakručí mu v břiše táhle,

vpravo, vlevo nekouká, jde svou cestou...

Zlatá střední cesta je vyšlapaná,

ale tráva po krajích je vyžraná,

neb všichni osli, co tu šli,

vypásli všechno, co našli.

Poslední stéblo trávy sluply krávy.

Chudák osel hlady zmožen už nemůže dál.

Jen tak vprostřed zlaté střední cesty

hladov stál,

Spatřil dvě otýpky sena ležet opodál.

Jedna byla vlevo, druhá doprava,

cesta vede středem, to je otrava.

Kampak já, já chudák, dám

svou oslí ušatou hlavu,

když nemám na cestě

vůbec žádnou potravu.

Přece řekla kráva, že ta pravá

je zlatá střední cesta.

Přece já nemůžu za potravou

jít na levou stranu neb na pravou.

Vždyť mi přece řekli staří – řekli staří,

že zlatá střední cesta

to je ta pravá cesta.

Poslechnu je hluše, je to cesta má,

každý po ní kluše, je vyšlapaná.

Jak tam ten chudák osel si velebil tradici,

hlad mu rozleptal břicho, játra i bránici.

Že to, co řekli staří, za pravdu měl,

osel hladem zcepeněl!